

bezprávně cizí věc movitou, kterou měl v držbě. Má proto čin obžalovaného všechny náležitosti zločinu zpronevěry podle §§ 355 a 356 tr. z. a měl tedy býti podřazen pod tato ustanovení. I když vzhledem k vedlejšími trestům, ustanoveným podle § 358, odst. 2 tr. z. na zločin zpronevěry, je tento těžším trestným činem než zločin nevěrné správy podle §§ 361 a 363 tr. z., stalo se mylné kvalifikování činu obžalovaného v jeho neprospěch, neboť zločin nevěrné správy, kvalifikovaný podle uvedených zákonných ustanovení, má býti stíhán vždy z povinnosti úřední, kdežto zločin zpronevěry podle §§ 355 a 356 tr. z., byl-li spáchán na tom, v jehož službě pachatel je nebo od něhož bere plat, může býti podle §§ 343 a 358, odst. 3 tr. z. stíhán pouze na návrh službodárcův. Obžalovaný byl obchodvedoucím, tedy zaměstnancem potravního družstva »L.«, zpronevěru peněz spáchal na škodu tohoto svého službodárce, ten však jeho trestání pro zpronevěru nežádal. Tvoří-li však čin pachatelův skutkovou podstatu trestného činu stíhatelného pouze na návrh, je jakékoli trestní řízení proti pachateli nepřípustné, pokud návrh oprávněné osoby nebyl učiněn (§ 3 tr. ř.). Mohl-li tedy trestný čin obžalovaného býti kvalifikován — jak shora dovozeno — pouze jako zločin zpronevěry stíhatelný na návrh poškozené strany a návrh tento nebyl učiněn, je dán odsuzujícími rozsudky nižších soudů bez ohledu na to, jak ony trestný čin obžalovaného kvalifikovaly, důvod zmatečnosti podle § 385, č. 1c) tr. ř., neboť byl jimi porušen zákon v ustanoveních §§ 343 a 358, odst. 3 tr. z. a § 3 tr. ř.

Čís. 5478.

Že uražený (§ 14, odst. 5 zákona o ochraně cti) dal veřejnému žalobci zmocnění ke stíhání obviněného veřejnou žalobou, je procesní událost, kterou si může zrušovací soud sám zjistiti.

Návrh na zavedení vyhledávání rovná se plně žádosti za stíhání ve smyslu § 17, odst. 1 zákona o ochraně cti.

Obžalobou ve smyslu § 22 cit. zákona je i obžaloba veřejným žalobcem při hlavním přelíčení rozšířená na trestné činy uvedené v §§ 1—3 cit. zákona.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1936, Zm II 480/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl částečně zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 25. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krivého obvinění podle § 209 tr. zák. a přestupkem utržení na cti podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil nařízený rozsudek ve výroku o vině, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. spáchaným tím, že soudnímu radovi A. B. v O. při soudním výslechu dne 16. května 1935 na cti ublížil tím, že o něm před třetími osobami uvedl skutečnosti, které by jej mohly vydati v opovržení a snížení v obecném mínění, ač věděl, že skutečnosti, které uvedl, jsou nepravdivé, a zprostil podle § 259, č. 1 tr. ř. stěžovatele obžaloby pro uvedený přestupek; v ostatních směrech zmateční stížnost zamítl.

Z d ů v o d ů:

Rozsudkový výrok ohledně přestupku podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. napadá zmateční stížnost z důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 9 b tr. ř., namítajíc, že čin stal se beztrestným následkem promlčení, resp. že nemůže býti stíhán, poněvadž nebyly splněny náležitosti podle zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. ohledně zmocnění veřejného žalobce ke stíhání.

Pokud jde o urážlivé výroky ve stížnosti podané presidiu krajského soudu v O., v nichž krajský soud shledal přestupek utržení na cti okresního soudce C. a o urážlivé výroky v podání zaslaném kanceláři presidenta republiky, v nichž shledal nalézací soud ublížení na cti okresnímu soudu v O. podle § 3 cit. zák., nejsou námitky zmateční stížnosti opodstatněny, neboť formální obžaloba, kterou má na mysli § 22 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., byla podána až tím, že veřejný žalobce při líčení dne 25. září 1935 žalobu v těchto směrech rozšířil.

Byla proto zmocnění jak okresního soudce C. tak i presidia krajského soudu v O., došla k soudu již 10 července 1935, vykázána soudu včas (§ 22 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.).

Než nenastalo ani promlčení uvedených trestných činů, neboť ohledně urážlivých výroků proti okresnímu soudci C. počala 2 měsíční lhůta § 17, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. 11. července 1934, kdy se okr. soudce C. dověděl o činu a osobě vinníkově. Státní zastupitelství pak již dne 26. srpna 1934, tedy před uplynutím této dvouměsíční lhůty navrhlo zavedení vyhledávání pro celý obsah uvedeného podání, tedy i ohledně výroků podřaděných nalézacím soudem pod skutkovou podstatu § 3 zák. o ochraně cti. Tento návrh na zavedení vyhledávání rovná se plně žádosti za stíhání ve smyslu § 17, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Pokud jde o výroky obsažené v podání obžalovaného zaslaném kanceláři presidenta republiky a tam dne 17. listopadu 1934 došlém, dotýkající se cti okresního soudu v O., jde o trestný čin stíhaný na žalobu veřejnou, byť i se zmocněním. Jelikož jde o urážku soudu ve smyslu § 14, odst. 2, č. 3 zák. o ochraně cti, a nikoliv o urážku úřední osoby podle § 14, odst. 5 cit. zák., nepřichází zde pouze pro posléze uvedený případ stanovená dvouměsíční lhůta k podání veřejné žaloby v úvahu.

Naproti tomu nutno přiznati oprávnění zmateční stížnosti obžalovaného, pokud s hlediska zmatku podle § 281, č. 9 b) tr. ř. namítá, že stíhání obžalovaného pro přestupek podle § 3 zák. o ochraně cti, spáchaný na s. r. Dr. A. B. při soudním výslechu dne 16. května 1935, je vyloučeno pro nedostatek zmocnění uraženého ve smyslu § 14, odst. 5 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Naříkaný rozsudek neobsahuje sice v tom ohledu žádného zjištění, to však nemůže býti na překážku uplatňování uvedeného zmatku, jelikož jde o procesní událost, kterou si nejvyšší soud jako zrušovací soud může sám zjistiti. Tu pak plyne ze spisů, že s. r. Dr. B. prohlásil, že nehodlá obžalovaného soukromě stíhati pro přestupek pomluvy. Jelikož pak ke spisům není připojeno jiné prohlášení jmenovaného soudního rady, zejména ne zmocnění ve smyslu § 14, odst. 5 zák. o ochraně cti, schází zde oprávn-

nění veřejného žalobce ke stíhání obžalovaného pro právě uvedený trestný čin a bylo proto vyloučeno stíhání obžalovaného pro přestupek podle § 3 zák. o ochraně cti, spáchaný na s. r. Dr. A. B. při soudním výslechu dne 16. května 1935. Uznal-li přes to nalézací soud obžalovaného tímto trestným činem vinným, zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 b) tr. ř.

Čís. 5479.

Zprostil-li nalézací soud obžalovaného pro čin za vinu mu kladený proto, že podle výsledků hlavního přelíčení nebylo tu některé obžalobou uplatňované složky děje, aniž uvažoval o skutku s hlediska jiných zákonných ustanovení, která se k němu mohou vztahovati, nejde o nevyčerpání obžaloby (§ 281, čís. 7 tr. ř.), nýbrž o právní omyl v otázce, zda je tu vůbec trestný čin (§ 281, čís. 9 a) tr. ř.).

»Odstranění« předmětu majetkového ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce je uskutečněno i tím, že dlužník za výkonu exekuce, když vykonavatel hodlal přikročiti k zabavení onoho předmětu, odevzdal (hodil) jej třetí osobě, proti níž byla rovněž vedena exekuce. U pachatele tohoto činu jde o dokonáný trestný čin a nikoli jen o pokus, i když se vykonavatel potom předmětu zmocnil.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1936, Zm I 692/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 15. ledna 1935, jímž byla obžalovaná Anna D. zproštěna podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. z., napadený rozsudek zrušil jako zmatečný a uznal obžalovanou vinnou přestupkem podle § 1 zák. a mař. exekuce z 25. května 1883, č. 78 ř. z.

Z d ů v o d ů:

Odůvodněná jest zmateční stížnost státního zastupitelství do výroku, jímž byl k obžalobě na Annu D. pro zločin podle § 81 tr. z. vynesen rozsudek zprošťující.

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti podle č. 7 a 9 a) § 281 tr. ř., vytýká stížnost, že nalézací soud, zprostiv obžalovanou obžaloby pro zločin za vinu jí kladený, měl uvažovati, není-li ve skutečnostech žalobních ve spojení s okolnostmi teprve při hlavním přelíčení na jevo vyššími skutková podstata jiného trestného činu, totiž přestupku podle § 8 tr. z. a § 1 zák. o mař. exekuce nebo přestupku podle § 314 tr. z.

Předem je podotknouti, že nejde o zmatek podle čís. 7, nýbrž podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Jeť námitka, že soud neuvažoval o skutku s hlediska všech zákonných ustanovení, která se k němu mohou vztahovati, výtkou nesprávného použití zákona. Obžaloba však byla vyřízena, neboť o skutku žalobním, jehož totožnost se nezměnila tím, že odpadl moment násil-